Ч. 291. Середа 1 (14) січня 1903. Рік XII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за вложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Ґавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с

Запросини до передплати.

„Народна Часопись“ як досі так і в слідуючім році буде держати ся дотеперішної своєї проґрами і видавати ся під тими самими услівями. Побіч змісту політичного і вістий загально всїх обходячих будемо як і доси класти велику вагу на часть фейлєтонову, щоби читателям подавати як найріжнороднїйший материял до читаня як із красної літератури так із всїляких галузий науки. Як в попередних роках так і в слідуючім буде „Народна Часопись“ подавати ради і науки із всїляких галузий господарства сїльского і домашного.

Передплату на „Народну Часопись“ приймають: у Львові Аґенция дневників п. Соколовского пасаж Гавсмана ч. 9, а на провінциї ц. к. Староства. Можна присилати також просто до нашої Адмініcтрациї, але тоди не жадати, щоби висилка ішла через ц. к. Староства; хто там хоче відбирати, нехай там передплачує.

Передплата коштує у Львові
і в ц. к. Староствах:

на цілий рік . . К 4·80
на пів року . . „ 2·40
на чверть року . К 1·20
місячно . . . . „—·40

З почтовою пересилкою:

на цілий рік . . К 10·80
на пів року . . „ 5·40
на чверть року . „ 2·70
місячно . . . . „ —·90
Поодиноке число 6 сот.

Вісти політичні.

(До ситуациї. — Дневний порядок першого засїданя ради державної. — Правительственний проєкт язикового закона).

Вчера о год. 10 рано відбули нїмецкі члени ческо-нїмецкої угодової конференциї засїданє, а по полудни були у дра Кербера, аби заявити єму своє рішенє. Головним змістом нїмецкої заяви єсть то, що Нїмцї не можуть позволити на таке розширенє ческого язика у внутрішнім урядованю, як то предкладає правительственний проєкт. — На вчерашнім засїданю ческого виконного комітету голосувало лише пятьох участників за внесенєм Форшта і Ганиха, аби заступники Чехії не брали більше участи в угодових конференциях. Моравскі члени конференциї мають зібрати ся на нараду нинї пополудни т. є. ві второк. Нинї перед полуднем відбудуть нїмецкі члени з Морави нараду поміж собою. — Оба правительства: австрийске і угорске згодили ся, що закон о виплатї золотом буде предложений парляментам з початком місяця марта. В тім предложеню нема ще визначеного речинця, коли виплати в готівцї мають розпочати ся, бо то буде зависиме від положеня грошевого торгу. — На четвер заповіджено конференцию всїх предсїдателїв нїмецких сторонництв для видання манїфесту в справі спосібности і охоти до працї парляменту, котрий того дня розпочинає наради. — Перед зібранєм парляменту відбуде ся ще одно засїданє нїмецко-ческої угодової конференциї т. є. обох секций, ческої і моравскої. Politik критикуючи проєкт дра Кербера, жалує, що правительство витворило тим проєктом новий предмет спору, бо Чехи нїколи не відступлять від засади, що ческий язик має задержати відповідні права в цїлім ческім королївстві З другої ж сторони Politik енерґічно виступає против гадки, щоби Молодочехи відказали ся від дальшої участи в конференциї.

Державна рада скликана — як звістно — на четвер 15 с. м. На дневнім порядку першого засїданя має станути: 1. брукcельска конвенция цукрова, 2. континґент рекрутів, 3. буджет, 4. прасовий закон. Цукрова справа станула тому на желанє дра Кербера на першім місцї, що до ратифікованя конвенциї державі мають час лише до 1 лютого.

Проєкт дра Кербера в справі уживаня ческої і нїмецкої мови в урядованю, котрий

МАТИ.

(З італїяньского — Ерминїя Франкі.)

— Мамо, менї хоче ся їсти! — застогнав хлопчина.

— Знаю, знаю. Але що тобі дати, дитинко, коли нїчого нема, коли вже нїхто не хоче нам що-небудь дати.

— Алеж я голодний, мамо!

— Матїнько Божа, що менї дїяти?

І хотяй она знала, що се не придасть ся нї до чого, хотяй знала, що вже надармо глядала раз, два рази, десять і двайцять разів, мимо того кинулась по всїх кутах шукати хоч кришку хлїба, хоч кусник кулешї.

Але нїчого, нїчогісенько! а — красти? Боже прости їй гріха, і она крала би не для себе, нї! Про себе байдуже; вмре з голоду, чи иншою смертию, се було їй однаково, нї, лїпше сегодня, як завтра, але він, він єї хлопчина, єї дитинка, гордість єї, єдине щастє єї — він не може вмерти.

Красти? Бог вість. Але у кого? Де нїхто нїчо не має, де всюди розпаношила ся та сама сувора, страшна нужда, де всї жебрали і голодували і мерзли....

Нїчого, нїчогісїнько нема. Лиш трошки збіжа, що пан дав на засів, а і то затроїв єго синим каменем — бодай Бог прокляв єго за тоє — затроїв, і она не може дати дитинцї.... та хоч би.... Але нї, нї — і она вхопила дитину на руки і тиснула і цїлувала і пригортала до себе, а єї сльози горячі котили ся по лици і гірко палили.

— Пожди, пожди — зашепотїла она — може тато що принесе. Може пан дасть єму що-небудь, чейже він не допустить, щоби ми заморили ся! — І она пригорнула до себе свою дитину, свого хлопця, ще ніжнїйше, ще горячїйше, немов би не хотїла нїколи з ним розставати ся.

І батько прийшов.

В єго погляді лежало щось непевного, він оминав стрінути ся з зором своєї жінки. Однак сьміяв ся.

— Ось — промовив він і скинув одним махом мішок з плечий! — Се доволї, щоби насити ти ся. Їджте!

І він став добувати.

Однак жінка стояла мовчки; заклавши німо руки, она дивила ся на те все, що єї чоловік добував з мішка.

Бохонець хлїба, мука, навіть свинина, всьо.

— Боже мій, Боже! де ти взяв отсе? — скликнула она.

— Не питай богато! — відговорив він. — Їдж!

А хлопець приковав ся до неї і благав: — Менї їсти хоче ся!

Однак она не ворохнула ся, а страшна думка розщибала єї чоло.

— Тоню! — знов промовила она, і важко поклала руку на єго плече.

Тепер він мусів дивити ся оком в око, в лице, але єго зір був блудний, неспокійний, полохливий, повен вини.

— Не тикай хлїба! — крикнула мати і відтягнула хлопця. — Перше хочу знати з відки се. Що ти зробив, Тоню? Ти конечно щось заподіяв, бо-ж пан не дав тобі ніяких гроший!

— Ну, убити, не убив нікого, і красти, також не украв, тілько заробив чесним способом — відповів. — А ось ще, на маєш, то всьо. Кілька місяців можна тим добре жити, особливе.... — Він завагував ся. — Особливе, коли.... коли будемо двійко жити.

— Двійко! — скликнула она. — Он як! — І она сьміяла ся, сьміяла ся, страшно дико, переразливо так, що той сьміх переходив єму і дитинї по всїх суставах. — Он як! Ти, ти запродав своє тїло і кров, ти.... ох! ох! — і она повалила ся на столець і заслонила руками своє лице, гірко плачучи. Нараз она зірвала ся.

— Нї! — промовила. — Геть, геть! — і она вкинула хлїб, муку, свинину назад до мішка, а і гроші відсунула єму, немов би переполохала ся, немов оплюгавила ся тим зворушенєм. — На, бери віднеси се назад: красше менї убити єго власною рукою, як дати єму

доручено сторонам минувшого тиждня, стоїть на тім самім становищи, на якім стояв вже давнійше предложений, хоч відкинений Чехами язиковий проект правительства, звістний під назвою lex Körber. Проект відріжняє внутрішне урядоване і вінішне і за підставу язикових прав принимає поділ Чехії на национальні, одно- і двоязичні териториї. У внішнім урядованю ц. к. власти в округах одноязичних мають в зношеню зі сторонами, письменім і устнім, уживати виключно урядової мови даного округа. В поступованю устнім сторонам вільно буде уживати також другої краєвої мови. Що-до внутрішного урядованя, то урядовою мовою має бути урядова мова дотичного национального округа. Тілько мова німецка має мати беззглядно першеньство при деяких таких властях і институциях, що мають загальне, вседержавне значінє. І так виключна німецка мова застережена: для властий і в справах військових, при державній поліциї, при кваліфікацийних табелях держав. урядників,— дальше в справах касових, почт і телеграфів, в справах контролі з боку властий центральних і ин. — Територияльну основу для уживаня проектованих прав язикових становить в предложеню Кербера поділ адміністрацийний на национальні округи, судові і політичні. Що до судів, то апеляцийний внешний суд в Празі мав би розпадати ся на дві секциї: ческу і німецку для округів ческих і німецких, і один сенат спільний мішаний для округів двоязичних. Тих округів судових було би в Чехії загалом 10: два двоязичні (Пільзно і Будейовичі), пять чисто-ческих (Хрудім, Ічин, Кральови Градец, Прага і Табор) та 3 чисто-німецкі (Хеб, Літомериці і Ліберець). Що-до поділу політичного, то Чехія мала би одержати більше о 9 нових старость, а з тих було би 5 чисто-ческих а 4 чисто-німецкі. Загалом число судів виносило би 234, з чого 133 ческих, 94 німецких і 7 мішаних — а старость 104, з чого було-б 58 ческих, 40 німецких а 6 мішаних. Подібний поділ і установленє прав язикових предкладає проект дра Кербера також і для Морави.

Новинки.

Львів дня 13 го січня 1903.

— Перенесеня. П. Президент міністрів покликав комісаря повітового дра Адама Бенковского до служби в президиї Ради міністрів. — П. Президент міністрів яко управитель міністерства справедливости перенїс ад'юнктів судових: Антона Захара із Серета до Сторожинця і Емануїла Варницкого зі Сторожинця до Серета. — П. Намістник перенїс комісаря повітового дра Гуґона Шварца з Мостиск до Львова, конципіста Намістництва Станислава Подыньского з Бродів до Мостиск і практикантів концептових ц. к. Намістництва: дра Арпада Хвалибоґовского з Коросна до Вілички, Станислава Мошиньского зі Львова до Городка, Войтїха Краєвского зі Львова до Коросна, Рудольфа Ціптля зі Львова до Бродів і Витовта Васьковского зі Львова до Снятина.

— Сьвятий Вечер на чужині. Віденьска Reichswehr приносить з войскових кругів обемисте справозданє про те, як обходили рускі вояки Сьвятий Вечер у Відни. Там стоїть тепер залогою 5 і 6 ескадрона 8 полку уланів, котрого доповняюча команда є в Станиславові. Вояки сего полку переважно Русини: Бойки і Гуцули, що не мають на стілько гроша, щоби оплатити собі їзду з далекої чужини на сьвята до рідні. Тож командапти обох ескадрон подбали про своїх вояків і устроїли їм ві второк Сьвятий Вечер. В касарни уставлено ясно осьвітлену ялинку, а під нею накладено тілько ріжних дарунків, кілько було вояків. Крім обох ротмайстрів прибули на сьвято всї офіцири обох ескадрон і комендант дивизиї майор Фішер, котрий поправно по руски промовив теплими словами до зібраних довкруг него вояків. По колядї „Бог предвічний" роздїлено дарунки. Підофіцири одержали папіросниці або калитки з грошевими дарунками, а простих вояків надїлено ріжними меншими дарунками. Того вечера панувала — як упевняє Reichswehr — в касарнях загальна радість. Вояки засїли до вечері, а між стравами не забракло нї кутї, нї борщу з грибами, нї риби. По вечері довго гомоніли в касарнях звуки коляди.

— Найбільший телескоп на сьвіті ушкодив ся через пожар дня 24 грудня м. р. Сей телескоп находить ся в астрономічній обсерваториї, вибудованій американьским міліонером Еркесом недалеко Шікаґо. Будова того величезного приладу, довгого на 62 стіп, з очівкою, що має один метр в промірі, коштувала 400.000 долярів. На самий сьвятий вечер вибух в обсерваториї пожар, котрий так ушкодив дорогий телескоп, що сама направа буде тепер коштувати 200.000 долярів. Особливо механїзм знищений цїлковито.

— Вечерниці з танцями устроює товариство техніків „Основа" в сали „Нар. Дому" дня 7-ого лютого с. р. Стрій народний або візитовий, для панів балевий. Вступ 5 корон, з родиною на 4 особи 15 К. Початок о 9 год. вечером.

— Картярство у Львові. Вчера закінчив ся у Львові процес львівских картярів слїдуючим вироком; засуджені: Мойсей Позамент на 1.750, Ліфшіц, Райс, Любінґер, Янович, Семен Райх і Шехтер, кождий по 1.600 — Мехневский, Шашкевич, Зільберфельд і Кеслер по 600 корон, з тим додатком, що колиб цовистих кар не можна стягнути, то засуджені мають відсидіти за кождих 10 корон один день арешту. Колиж би гроші дали ся стягнути, то одна трета честь припадає, після вироку редакциї „Kuryer-a Lwowsk-ого", котрий справу картярску у Львові видобув на верх і звернув на ню увагу властий. В мотивах зазначив судия, що „дардля" і „наші-ваші" треба уважати за гру газардову. — Редакция „Kur. lwowsk-ого" заявляє, що призначе для неї гроші призначує на пристановище Брата Альберта, котре опікує ся найбіднійшими людьми у Львові.

— Пошукує ся спадкоємців. В Тарнові помер 21-ого падолиста 1902 емеритований поборець цловий, Сильвестер Йосиф Лищак. Пок. родив ся у Львові 31-ого грудня 1825. Отець его звав ся Іван а мати Зофія Фірлеївна, походила з Дуклї і були гр.-кат. обряду. Спадок виносить около 10.000 К. а управнені до спадщини мають зголосити ся до дра Мечислава Ґалецкого, адвоката в Тарнові.

Господарство, промисл, торговля, гігієна і вихованє.

Ради господарскі.

— Чого треба конче кождому господареви? Кождий господар, хоч би й такий, що має лиш малий городець побіч хати, має вже якусь точку опору, має вже якийсь спосіб до житя, бо має в своїм ґрунті капітал зародовий, має в нім зложену готівку, котрою потребує лиш так обертати, щоби она давала ему доходи і тими доходами збільшала ся. Але до тої готівки в ґрунті треба ему ще

терпіти ціле житє, як дозволити, щоби він став калїкою.

Чоловік лиш здвигнув раменами.

— Що стало ся, се не відстане ся; сказав слово і пропало, а думаю, ти знаєш мене. Завтра прийде пан, щоби его забрати.

— Завтра! — скрикнула жінка. — Ні, я его не дам. Він, як моя, так і твоя дитина.

— Мамо! — знов зашепотів хлопець — я голоднии. Дайте, дайте менї їсти.

— Тихо, Санто, прошу тебе, будь тихо — схилила ся она плачучи до дитини. — Нема в мене нічого. Тиж знаєш, що нічого нема.

— Там — гикав хлопець. — Там стілько всього! — і вказав маленькою, слабосилою, дрожачою рукою на мішок.

— Ні, ні! — скрикнула она — Се ні! Се твоя кров! Твоя кров, що єї батько запродав!

Тоньо знов здвигнув плечима, засвистав і збирав ся виходити.

— Ти ідеш! — закликала она ему в слїд.

— Певно. Чейже не буду прислухувати ся тому всьому.

— А мішка не береш?

— Ні! — і він тріснув за собою дверми.

— Тоню! — криком заголосила она. Однак він вже не чув, або не хотів чути. І она лишила ся сама; сама з дитиною.

* * *

— Хвилину стояла німа, блїда безмисла. Нараз нечайно схопила ся.

— Лиши ся тут! — промовила до дитини. І згорнувши гроші і закинувши мішок на плече вийшла і она.

— Мамо! — озвав ся хлопець — не відносїть того. Дайте менї шматочок, менї хоче ся їсти, мамо!

Однак она не вийшла. Не слухала, може і не хотіла слухати, може. І кашляючи, плачучи, тріпцем бігла до него, до того Маскальдього.

Не найшла его. Був в закопі. А тягар на єї плечах холїтав нею, давив кашлем і она спустила ся до закопу.

Там він був.

— Ге, донна Нунцията — спитав він. — що вас провадить до мене?

— Приношу вам отсе, Бога ради, возьміть собі назад. Не можу дати вам свого Санта. Не можу! — і дрожачою рукою подала ему гроші.

— Ба, — замітив він. — Заключена умова звичайно обовязує. Але, що се ви, та нехай.... про мене.... — І він взяв гроші.

— Гм — згодом промовив. — Тут всего 57. Недостає три ліри.

— Так? — відговорила она. — Отсе, що купив Тоньо за них; приношу вам. Возьміть, возьміть, ми не хочемо нічого.

Однак він розсьміяв ся. — Що менї по свинині? Верніть менї мої гроші і ідїть з Богом.

— Не маю їх, пане клянусь душею, не маю шелюга.

— То заберіть собі і се. А хлопця менї приведїть. Він не перший і не послїдний, що стає курязом.

— Так отже ви.... не увільните его? — спитала жінка.

— Віддай перше гроші, потім...

Она не озвала ся словом. Німа блїда, забрала мішок назад і пустила ся виходити.

— Стрівай! Твої гроші! — крикнув він в єї слїд. Она обернула ся взяла гроші і пішла.

Ішла умучена, заточуючи ся, ледви ногами волікла. Так прийшла до хати. Єї чоловік був знов у сьвітлици.

— Ох! — вирвало ся ему. — Ти була у него?

— Була.

— І? — спитав він.

— І! — підняла руку, шпурнула ему грішми в лице, що він аж подав ся в зад, а карбованці так покотили ся по помості.

В дикій лютости він затиснув пястуки і хотів кинути ся на неї. Але она стояла против него неподвижна, блїда, пильно впялила ся очима в его стать, так що его одна рука опустила ся, а він сам, мурмотячи неясні слова подав ся взад і схилив ся збирати розсипані гроші.

* *

Диким поспіхом мати кинула ся до дитини. Оно боязко притиснуло ся до стіни.

— Ходи! — промовила она до Санта. — Ходи, ти голоден, їдж. Тут стілько всего, стілько! — і хлипанє перебило їй голос і она в дикій, горячій любови обіймила дитину і цїлувала єї до непамяти. Потім повстала, україла хлїба і свинини і дала хлопчикови і прозирала ся, як він їв поквапно, радо і весело.

конче чотирох річий, без котрих нїяке господарство, хоч би й велике, не може обійти ся. А тоті чотири річи, то такі: 1) Наука; — 2) праця; — 3) витревалість: — 4) ощадність. Праця і ощадність, то дві найважнїйші і найбільші сили, що двигають не лиш цїле господарство кождого поодинокоо чоловіка, але й житє цїлих народів. Навіть цїлї народи, що не уміють працювати і щадити, мусять гинути. На се маємо множество доказів в історії розвитку людскости. Се видимо й у поодиноких людий. Або-ж то мало навіть дуже великих господарів збіднїло лиш через то, що не уміли або таки й не хотїли працювати і щадити? А на відворот: чи не буває й так, що з маленького господаря стає великий, скоро він уміє і має охоту працювати і щадити? Але праця вимагає і науки. Не треба однакож гадати, що то мусить бути зараз шкільна наука. Тим лїпше, коли єсть і така, але хто єї не має або не може мати, той мусить инакше учити ся Кождий господар може й повинен учити ся з практики; треба лиш, щоби знав і умів вишукати собі нагоду до такої науки. На то має він множество взірців довкола себе, має довкола себе множество господарів і малих і великих, отже потребує лиш добре уважати, як другі господарять; від одних може научити ся, як треба, а від других, як не треба господарити; але все треба добре видіти, всему добре придивити ся. Отже науку може кождий господар, навіть і неписьменний, знати. Сама праця зависить вже від кождого господаря, від єго волї. Коли у кого нема охоти до працї, той й не буде шукати науки, а на відворот: люди, що не скорі до науки, не скорі й до роботи. Коли се возьмемо добре під розвагу, то й зараз побачимо, де причина того, що наші господарі щораз більше підупадають. Певно, до упадку може причинити ся ще й богато инших обставин; але скоро чоловік сам із себе не старає ся добувати своїх сил, то тратить тим найбільшу опору і аж тодї всїлякі иньші обставини єго добивають. Длятого кождий господар повинен передовсім на то памятати, що єму треба добувати своїх власних сил і ними передовсім двигати ся, отже, що єму треба учити ся і працювати. Але праця, коли має бути хосенна, мусить бути також і витревала. У витревалости лежить охота до працї; хто не витревалий, той тратить і охоту, а без охоти нема роботи. Наконець кожда робота мусить мати якусь цїль, а остаточною цїлию всеї людскої працї, отже й всеї працї господаря єсть ощадність. Ощадність в найширшім значінню сего слова єсть то призбирування сил для себе або й для других на будучність на такий случай, коли би показав ся брак инших сил Коли чоловікови на старість забракне сил до працї, то він знаходить їх в тім, що заощадив. Коли господареви бракне якоїсь сили до роботи в господарстві, то він знаходить поміч в тім, що заощадив і так може поратувати ся. Хто працює, а не памятає на ощадність, той працює без цїли, той жиє лиш з дня на день. Господар ґрунтовий і кождий, що жиє з працї рук, аж тодї зачинає упадати, коли не може або таки й не зважає на то, щоби собі щось заощадити на будуче.

— Управа сїножатий (IV). Поле, призначене на сїножать, треба насамперед добре переорати, заволочити і привалкувати або волокою рівно заскородити, щоби земля була так приготовлена як на грядках в городї. До скородженя уживає ся волоки виплетеної з прутя подібно як лїска; той, що нею скородить, стає на ню і своїм тягаром притискає єї до землї. Щоби поле так приготовити, лишає ся єго або перелогом, або садить ся на нїм ще перед тим бараболї, бураки і т. п. ростини. Можна також поле під зиму глубоко переорати. Коли вже поле відповідно приготовлене, то засїває ся на нїм траву і то або саму або під яке збіже. Коли сїє ся під яре збіже, то треба поле під зиму глубоко виорати, щоби земля через морози добре розкришила ся; тогди з весни не треба вже орати, лиш добре боронами заволочити, посїяти траву і заволочити, або лиш привалкувати. Коли сїє ся конюшину і траву, то треба уважати на то, щоби добре змішати. Коли сїє ся саму траву, не під збіже, то треба землю так само добре приготовити і погноїти. Висївати таке насїнє, яке лишає ся в тринї із сїна, не придасть ся до нїчого, бо раз буде там богато недоспілого насїня, а відтак і буде богато ростин не здалих на пашу. Длятого треба брати найлїпше насїнє з найлїпших сїножатий. Найлїпше висївати мішанку із всїляких трав, а відтак мішанку із всїляких родів конюшини. На гектар (морґ і три чверти) бере ся 40 до 50 кільо мішанки трав і 7 до 10 кільо мішанки конюшини. На добре приготовлених, вохких і тяжких ґрунтах треба менше насїня, як на лихших і легких ґрунтах. При тім треба конче уважати на то, який єсть ґрунт, щоби відповідно до него підобрати насїнє трав. Пізнїйше подамо мішанки трав відповідно до ґрунту, на якім мають бути засїяні.

Вісти господарскі, промислові і торговельні.

— Сіль для худоби подешевіє від дня 1 лютого с. р. На засїданю Ради державної дня 18 грудня м. р. ухвалено закон, після котрого від дня 1-го лютого с р. за 1 метр. сотнар соли для худоби буде платити ся 5 корон замість 10 корон як доси.

— На виставу коний селяньских в Скваряві пов. золочівского призначив комітет гал. тов. господарского 500 корон.

— Доєнє коров способом Ґеґелюнда (о чім ми свого часу писали) завів п Генрих Розвадовский, управитель краєвої школи в Бережници (пов. стрийский), в тій же школї і на жаданє учить того способу.

— **Цїна збіжа** у Львові д. 12-го січня: Цїна в коронах за 50 кільо у Львові. — Пшениця 8·10 до 8·50; жито 6·50 до 6·75; овес 6·20 до 6·70; ячмінь пашний 5·50 до 5.75; ячмінь броварний 5·80 до 6·25; ріпак 9·50 до 9·75; льнянка 8·50 до 8·75; горох до вареня 7·75 до 10·50; вика 6·40 до 6·60; бобик 5·75 до 6·—; гречка —·— до —·—; кукурудза нова 6·20 до 6·40; хміль за 56 кільо —·— до —·—; конюшина червона 75·— до 85·—; конюшина біла 75·— до 125·—; конюшина шведска 65·— до 95·—; тимотка 28·— до 36·—.

Телеґрами.

Відень 13 січня. Др. Кербер — як говорять в посольских кругах — має на першім засїданю палати, в четвер, повідомити урядово парлямент о остаточнім уложеню австро-угорскої угоди.

Льондон 13 січня. З Марокка наспіли дуже неспокоячі вісти. Християни утїкають з небезпечностию житя з глубини краю до надморских міст. Ворохобники мали побити султаньскі войска.

Білгород 13 січня. Часописи доносять о кабінетній кризї і гадають, що можливе єсть утворене радикального кабінету.

Будапешт 13 січня. На нинїшнім засїданю угорского сойму прийде на порядок дневний предложенє о признанє засуду в справі о Морске Око.

Берлин 13 січня. Союзне правительство ухвалило затягнути 35 міліонів марок позички на покритє недобору в спільнім буджетї нїмецкої держави.

— Ходи — знов заговорила она — ходи, усядемо на дворі, на сонци.

І замикаючи за собою двері, она усадовила ся на приспі і потягнула за собою хлопця на колїна. Потім добула чотки.

— Молись! — сказала. — Молїм ся разом: Отче наш, Іже еси на небесїх!.... і они молили ся, мовби перли котили ся. Три, чотири, пять Богородице Діво і один Отче наш і знов Богородице Діво і знов так ненастанно.

— Молись! — говорила она. — Ще, ще! — і він молив ся, тихше і щораз тихше і вкінци вже більше не молив ся. Спав.

А она глядїла на него, а сльози спокійні і нїмі котили ся їй по лици і горячійшою ставала єї молитва: І остави нам долги наші. А потім, потім она глубоко нагнула ся над хлопцем, що так лагідно спав на єї руках, приложила свої уста до єго і здавало ся, горячим, диким пристрастним поцїлуєм всисала єго душу у своє нутре. Відтак мерзко оглянула ся довкола і вложивши чотки на шию хлопця стала єго давити щораз міцнїйше і міцнїйше. Перепуджений хлопчик отворив очи, дрожав цїлим тїлом. Судорожно вхопив ся за шию, за чотки, та очи майже випливали з своїх ямок, уста блїднїли, темнїйшали, чорнїли, а потім і головка поникла взад.

А жінка сидїла мовчки, нїмо, лиш безсловні сльози перебігали у неї по лици...

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).